

Insistent

A la genteta de «Gent d'ara» s'els ha atravesat l'acte del dia 26 de novembre, i amb la descomunal mala fè que els caracteritza, aprofiten alguna equivocació soferta en el nombre que's publicà de EL DEMOCRATA donant compte de l'Assemblea, per a despotricar sense solta. Menys mal que rectificarem a temps, posant les coses en el lloc corresponent, i que les rectificacions eren en favor nostre.

Per ells, les adhesions no tenen valor. Es dir, hom deu assistir als actes, encara que estigui malalt, o encara que ho impedeixi el compliment d'altres obligacions o quefers particulars, a voltes més importants que els polítics. Al contrari, sense llur presència no tenen eficàcia les adhesions, Que hi farem? Brams d'ase...

Diuen estar ben informats de que ni sisquera l'alcalde de Figaró s'adherí a l'acte de l'Assemblea. Nosaltres mantenim lo dit en EL DEMOCRATA, tant pel que es refereix a aquest punt, com pel demés.

Referent al què diu l'eco dels «camillos» de que no era possible que assistissin tants regidors a l'Assemblea, devem oposar-hi que no saltres tenim un document infalible, un document gràfic en el qual hi apareixen retratats tots els regidors quins noms donem en EL DEMOCRATA. O sinó, vegin-se en «El Dia Gráfico» del 29 de novembre, les dues notes gràfiques que publica, una de l'Assemblea i altre del míting, en quina presidència hi apareixen els 9 alcaldes que assistiren personalment, i en l'altre, els regidors indicats.

Quan, per a desfigurar uns fets tant concrets i palpables, s'acudeix a l'insídia, a la mentida i a l'equívoc, no cal pas sapiguer ni desmenussar quina llei d'homes són els que això fan. Són els mateixos de sempre; són els que pacten amb tothom, els que inventen partits, els maquiavèlics, els arrivistes, els que prediquen falsos amors, quins sentiments enlairats no hi niuen pas en la seva carcassa pestilent; són els detractors de sempre, els eternals mentiders els intrigants insignes que a Catalunya malparlen del restant d'Espanya i a Madrid s'ajupen, llepant les pejjades dels polítics fracassats i canten els aventatges d'una Espanya gran, per tal d'assolir llocs preeminentes que els permetin enriquir-se, siguin quins siguin llurs procediments, a l'objecte d'assolir una completa satisfacció a les seves concupiscències i al seu asedegament de riquesa...

Són els homes de la plaça de la Cucurulla, quin nom, en pronunciar lo, sembla que posi la pell de gallina i que tot es vegi negre i insondable, amb negror esfereïdora de dubte i de por...

Són... Per què continuar? Tothom els coneix. En front d'ells, dolents i malvats, oposem-hi nostra voluntat d'homes lliures i senters

I acabarem dient que ratifiquem tot quant hem vingut dient en referència als actes del dia 26; això és, que a l'Assemblea hi figuraven 12 alcaldes i 106 regidors; fent un total de 118 representants dels 26 municipis del districte de Granollers; i això no ho farien ni els infeliços «camillos», ni la rabiosa impotència i el desp't de don Santiago de Riva i España.

I tornem a cridar, més fort que mai!
Visca el districte de Granollers!

Apropòsit d'un pacte

En el debat promogut per l'Alfons Sala en el Congrés, a propòsit del nomenament d'alcalde de R. O. de Manresa, a petició dels nacionalistes d'aquella ciutat, representats pel diputat a Corts En Josep Creixell, el leader de la Lliga Regionalista, En Francesc Cambó, va requerir a les representacions catalanes, per què renunciessin per a sempre més a sollicitar dels Governos aquesta concessió establerta per la Llei Municipal vigent.

Quan el senyor Sala va contestar al senyor Cambó, nostre estimat amic, el diputat a Corts per la Seu d'Urgell En Joan Serradell va interrompre dient que aquell compromís devia fer-se, en tot cas, davant de notari.

En l'editorial d'un important diari nacionalista de la capital, hem vist que's dona gran importància (pot ser sia a la vista de certs perills) a aquest assumpte i es retreu ço que diem del senyor Sala, i es fa ressaltar, demés, que per part dels diputats a Corts senyors Albert i Lerroux, fou acceptada aital invitació.

Nosaltres, que veiem que cada dia hi ha encara qui s'empenya en tractar als catalans com si no finguessin cabal judici i comprensió, estimem d'un infantilisme ridícol, el pretendre donar valor i importància polítiques a aquests testimonis, perquè hi ha que veure les dificultats amb que trobarien la contesta els eminents polítics retrats, republicans de tota la seva vida, en exposar llur criteri en aquest afer, en correspondre al requeriment de l'exministre del Rei.

L'única importància que del resultat del debat podia haver-se aconseguit, si no hagués sigut l'oportuna resposta del batallador diputat per la Seu d'Urgell, hauria sigut la contestació de don Alfons Sala, en comprometre's com a chefe de la Unió Monàrquica.

Però a Catalunya hi han forces monàrquiques, com la Federació Monàrquica Autònoma, el partit reformista i altres, que no han dit encara llur parer en aquest assumpte. Entre aquestes altres, molt modestos, però amb veu i vot, ens hi comptem nosaltres, que ens considerem rellevats de tot compromís, i encara que pot molt ben ésser que nostre humil criteri no interessi per a res als nacionalistes de En Cambó, tenim obligació d'exposar-ho, i així ho fem. La Lliga no vol alcaldes de R. O. perquè el que més l'interessa, és que no en sia nomenat el de Barcelona, on té la seguretat de nomenar-ne un de la seva confiança perquè se assegurada la majoria. Nosaltres, que les coses bones les copiem, encara que siguin de nostres adversaris, ens fem el mateix propòsit pel que respecta a Granollers. Però, en recordar el passat, recordem que a Barcelona hi han hagut alcaldes de la Lliga, nomenats per real ordre i que actualment la Lliga ha aplicat aquest mateix criteri allí on l'hi ha convingut; exemples, Manresa i Solsona, havent continuat els agraciats lluint son nomenament, després de l'intervenció del senyor Cambó en l'interpel·lació esmentada.

Tot això vol dir que la Lliga procedeix, ara, com ho ha fet sempre, a mida de les seves conveniències polítiques, parant trampes, com allavors de la Solidaritat i l'Assemblea de Parlamentaris, on cassar-hi altres elements polítics que es deixen enlluernar pels mirallets que ells manegen.

Si el compromís a que venim fent referència ha d'ésser complert per part dels elements

polítics esmentats, hem de repetir una vegada més que en els afers polítics de Catalunya hi tenim i volem tenir-hi una significació, i quan, el qui la representa, parli en nom nostre, quedarà ben definit i compromès nostre parer, en aquest i en tots els assumptes. I així ho repetim una vegada més, per estimar-ho, en aquests moments, necessari als interessos i conveniències polítiques de la Coalició que és major de edat i ha actuat, i actua per compte propi, sense altra mira que l'enlairament i benestar de aquest districte.

OSA

Records d'oportunitat

Fent-nos el propòsit de no continuar parlant-ne més, ens permetem avui recordar a nostres lectors, paràgrafs que la candidatura la Coalició havia merescut d'elements republicans i nacionalistes, en campanyes anteriors, d'exacta significació i finalitat al programa que avui defensem, que no ha sigut rectificat en res, ans al contrari, si l'hem rectificat i eixemplat és en ço que les corrents del dia van imposant per la força de la raó.

Vegin-se'n alguns:

□□□

Del valent setmanari «Renovació»:

«Si guanyem a la Lliga Regionalista l'acta que, amb els duros d'en Girona i amb les males arts del vell caciquisme, va robar-nos als republicans l'any 1906, ja haurèm complert el nostre deure.»

Republicà: Recordat que la revolta d'Agost va portar a En Marcell Domingo a la presó i que aquell a revolta fou la conseqüència de la Assemblea de Parlamentaris del 19 de Juliol, iniciada pels homes de la Lliga. Recordat també que els homes que van amb la Lliga són aquells que els marcaren amb l'estigma d'ésser els qui es quedaven nostres cabais.

Amics: No teu cas de les prediques dels santons d'un puritanisme ideològic que pot ésser d'encàrrec! Avui, complim el nostre deure; després, ja parlarem de certes actituds.»

□□□

D'un carta d'En Marcell Domingo:

«Pero he de decirles que nuestro enemigo, en este distrito, como en los otros de Cataluña, es la «Lliga Regionalista», y que ha de concertarse toda la fuerza en combatirla, superándolo todo al apoyo del candidato que frente a ella y más afín a nuestros ideales tenga más probabilidades de triunfar. Así se evitará, al mismo tiempo que la división de las fuerzas republicanas, la victoria de nuestro enemigo común.»

□□□

D'en Lluís Companys:

«Derrotar als homes de la Lliga, és qüestió de dignitat ciutadana.»

Si aquesta vegada, la Lliga Regionalista sofrís una *débacle*, Catalunya podria envanir-se d'haver començat els atributs de la raça, que són pureza, llealtat, fortaleza. En canvi, si la Lliga triomfa, és que a Catalunya poden més els sentiments utilitaris dels mesquins mercaders: tota la virtualitat de la terra, semblaria que ha desaparegut.»

I prou!

S. y A.